

Sygn. akt I CSK 871/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Gminy Miasto Rzeszów
przy uczestnictwie G. B.
o wpis hipoteki przymusowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt V Ca 538/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację uczestnika G.B. od dokonanego przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie w dniu 16 września 2013 r. wpisu hipoteki przymusowej w kwocie 100.308 zł na nieruchomości uczestnika jako zabezpieczenia zobowiązania wnioskodawcy - Gminy Miasta Rzeszowa z tytułu podatku od nieruchomości za 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał, że dokonany wpis jest prawidłowy, jego podstawę stanowi decyzja Prezydenta Miasta Rzeszowa ustalająca wysokość ciążącego na uczestniku podatku od nieruchomości za rok 2013 r. w kwocie 66.872 zł. Ponieważ suma hipoteki nie może przewyższać 150% sumy wierzytelności i świadczeń ubocznych wynikających z dokumentu stanowiącego podstawę wpisu, prawidłowe było ustanowienie hipoteki w wysokości 100.308 zł.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 100 oraz 100¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 707 ze zm.) oraz art. 35 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jedn. tekst Dz.U. z 2015 r., poz. 613).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność wniesionej przez siebie skargi.

W ocenie skarżącego Sąd drugiej instancji niesłusznie oddalił jego apelację przyjmując wbrew postanowieniom art. 100 oraz 100¹ ustawy o księgach wieczystych i hipotece, jak również wbrew art. 35 ordynacji podatkowej, że możliwe było ustanowienie hipoteki przymusowej w wysokości 100 308,00 zł, na podstawie decyzji Prezydenta Miasta Rzeszowa z 24 stycznia 2013 r. – [...] – w której ustalono wysokość podatku od nieruchomości uczestnika na kwotę 66 872,00 zł.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi zachodzi w razie wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego o ile nie spowodowało wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, uczestnik nie przytoczył. Oczywistą zasadność swojej skargi łączy z zarzutem naruszenia art. 100 oraz 100¹ ustawy o księgach wieczystych i hipotece, jak również art. 35 ordynacji podatkowej polegającym - jego zdaniem - na niezasadnym dokonaniu wpisu hipoteki na sumę wyższą niż wynika z przedłożonej przez wnioskodawcę decyzji. Przede wszystkim żaden z powołanych przez skarżącego przepisów nie dotyczy zależności pomiędzy wysokością wpisanej sumy hipoteki a wysokością zabezpieczanej wierzytelności. Art. 100 u.k.w.h. normuje obowiązki wierzyciela po wygaśnięciu hipoteki, zaś art. 100¹ u.k.w.h. normuje ustawowe prawo zastawu wierzycieli hipotecznych użytkownika wieczystego. Z kolei art. 35 ordynacji podatkowej precyzuje sposób powstania i podstawy wpisu hipoteki przymusowej do księgi wieczystej. Zagadnienia poruszanego przez uczestnika dotyczą art. 110 i art. 110¹ u.k.w.h.,

które jednak nie zostały powołane w skardze, wobec czego nie mogą stanowić przedmiotu oceny. Nawet jednak gdyby uznać, że nastąpiła oczywista omyłka w oznaczaniu naruszonych przepisów, to i tak - w sytuacji, kiedy zastosowane przez Sąd Okręgowy przepisy umożliwiają zabezpieczenie wierzytelności do 150% sumy wierzytelności i świadczeń ubocznych - nie można dopatrzeć się ich oczywistego naruszenia przez ustanowienie hipoteki odpowiadającej 150% ustalonej w decyzji należności podatkowej.

Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).